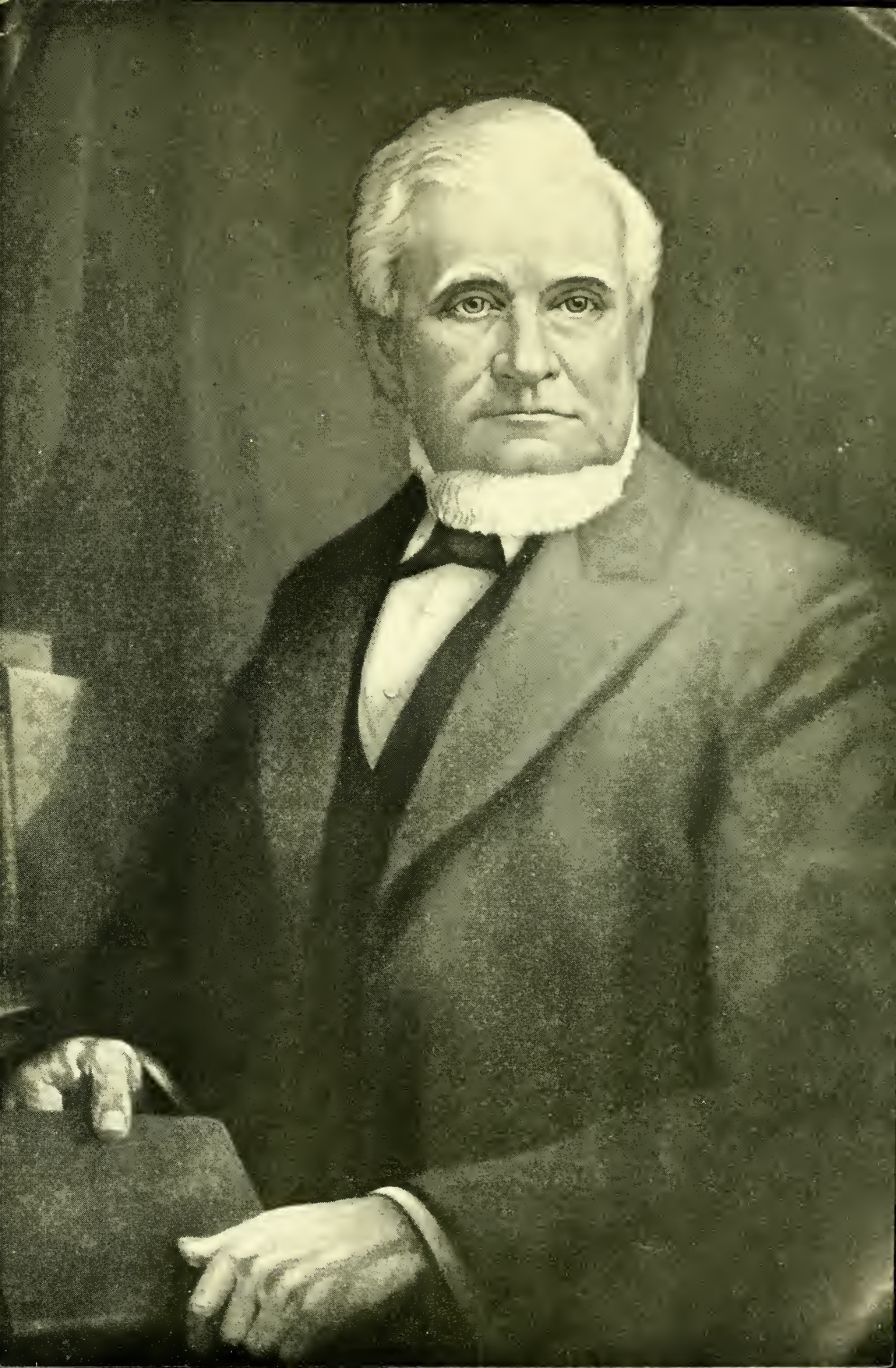

De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

J. Taylor,

derde President van de
Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der
Laatste Dagen.

59e JAARGANG

Nr 3

Redacteur:

RULON J. SPERRY,
President der Nederl. Zending.

Assistent:

A. D. JONGKEES

INHOUD: Blz.

De Profeten van deze tijd 67

Een persoonlijke ervaring van Goddelijke
genezing 69

Gedachten van anderen 71

De toestand in de wereld van heden . . . 72

Avonddienst 1 maart 1959: Z.H.V. . . . 77

Dankbetuiging 78

De geschiedenis van de gouden platen . . 79

Gedachten van anderen 80

Een wonderbaar werk en een wonder . . 81

De vraag van de maand 90

Gebeurtenissen in de Zending 93

Paasfeest en Kerstfeest viert u beide even
innig? 95

Voorjaars-Conferenties 96

Administratie: Laan van Poot 292, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 1,25 PER KWARTAAL

GIRONUMMER 240615 - LAAN VAN POOT 292 - DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

DE PROFETEN VAN DEZE TIJD

* * * * *

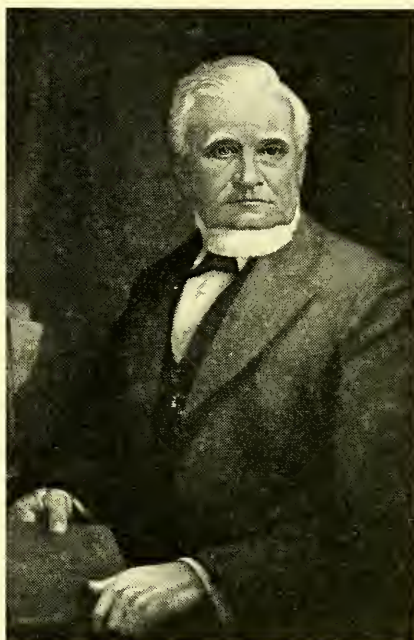
Om zestien minuten en zes en twintig seconden over vijven in de namiddag van de 27ste juni 1844 werd een schot gelost, dat iemands leven wel eens kon hebben gered en tot de keuze van de derde president van de Kerk hebben bijgedragen.

Op een zomermiddag barstte het geweld los en een gedeelte van de meest dramatische geschiedenis van de Kerk werd gemaakt: het martelaarschap van de Profeet Joseph Smith in de gevangenis te Carthage, Illinois.

Er waren vier mannen op de bovenste verdieping van de gevangenis, toen een bende naderde en begon te vuren. Een van de vier was gewond over de vensterbank gevallen en zou naar buiten zijn getuimeld, als iets hem niet in de kamer had teruggeworpen. Het was een loden kogel, van buiten afgevuurd, die een horloge in zijn borstzak trof.

Deze man was John Taylor. Toen hij de 1ste november 1808 te Milnthorpe, Engeland, werd geboren, zouden zijn ouders, James en Agnes ontsteld en bevreesd zijn geweest, indien zij de dramatische toekomst, die hem wachtte hadden voorzien. In zijn jonge jaren als

J. TAYLOR

kuiper en houtbewerker was er zeker niets, dat naar het komende heenwees.

Indien hij niet op twee en twintigjarige leeftijd naar Canada was gegaan, zou hij misschien zijn gehele leven het zelfde handwerk hebben uitgeoefend en nooit van een merkwaardig volk, Mormonen genoemd, hebben gehoord, noch zij van hem.

Na John's huwelijk met Leonora Cannon in Toronto, Canada, begon hij belang te stellen in de prediking van Elder Parley Pratt. Als ijverig, maar onvoldaan Methodist begon hij het herstelde evangelie onverdroten te bestuderen en de 9de mei 1836 werden hij en zijn vrouw gedoopt.

Kort daarna werd hij tot ouderling geordend.

Van toen af aan werd het eens zo rustige leven van John Taylor snel veranderd. Enige maanden na zijn bekering werd hij met het toezicht op alle gemeenten in opper Canada belast. Een jaar later riep de Profeet hem naar Kirtland, Ohio en in 1838 werd hij tot Apostel geordend.

Of de grote, goed gebouwde Engelsman er zich ten volle van bewust was, wat hem te wachten stond, weet niemand. Nadat zijn betrekkelijk eenzaam leven radicaal ontworteld was, werd hij plotseling aan hevige vervolging bloot gesteld, nog verzwaaard door ontzaglijke verplichtingen. Kort na aankomst in Amerika, vluchtte het gezin Taylor naar Illinois om aan het geweld van de benden te ontkomen. Nauwelijks voldoende tijd hebbend, ziek en arm, maakte Elder Taylor toebereidselen om naar Engeland op zending te gaan met nog anderen van de Twaalf. Na zijn zending, die met succes was gezegend, vatte hij journalistieke arbeid voor de Kerk op, een werk, waarvoor hij bijzonder geschikt was.

Het Nieuwe Jaar 1844 begroette John Taylor als een voorspoedig en gelukkig mens. In juni van datzelfde jaar lag hij gewond, met vier kogels in zijn lichaam, op de vloer van de gevangenis te Carthage. Doch God had met John Taylor iets voor. Nog vóór zijn wonden waren genezen, vergaderde hij met de Twaalf en verrichtte hij zijn werk als apostel.

In de jaren die volgden ging hij opnieuw naar Engeland en volgde, na zijn terugkeer, Brigham Young westwaarts, met Parley P. Pratt een tweede groep pioniers leidende. Daarna kwamen zendingen naar Frankrijk en Duitsland en de Oostelijke Staten. Twintig jaren van intense godsdienstige en maatschappelijke activiteit in Utah volgden en de 29ste augustus 1877, de sterfdag van Brigham Young, begon John Taylor, als President van de Raad der Twaalfen, de werkzaamheden van Gods Kerk te leiden. In oktober 1880 werd hij als President van de Kerk ondersteund. In de tijd tussen zijn doop en zijn heengaan op de 25ste juli 1887 — een en veertig jaren — had John Taylor zijn gehele ziel in het werk voor het koninkrijk gelegd en daarbij zijn moed, zijn onbaatzuchtigheid en liefde op talloze manieren getoond, woeste benden stoutmoedig tegemoet tredend, vrijelijk gevend van wat hij bezat aan hen, die niet hadden en ieder probleem, fysiek, verstandelijk of geestelijk, aanvallend met een bijna vreeswekkende ijver.

Een persoonlijke ervaring van Goddelijke genezing

*

(Een gebeurtenis, door President David O. McKay aan zijn secretaresse gedicteerd 10 juli 1945)

President David O. McKay

Het was in maart 1916, dat de Ogden rivier buiten haar oevers trad. Het water wrong zich met razend geweld door de „Narrows”.

Woensdagmiddag, ongeveer in het midden van maart 1916, reed ik met mijn jongste kinderen daar heen om hen de rivier te laten zien en het geluid te doen horen, dat de stenen tegen elkaar botsend door de kracht van het water, maakten.

Woensdagavond kwam mijn broeder, Thomas E., bij mij thuis. Niet in staat om door de „canyon” (bergkloof) te gaan, belde hij zijn vrouw op en vroeg of zij de volgende morgen een paard met de wegenopzichter mee wilde geven, zodat hij (Thomas) er door kon. Terwijl hij de telefoon ophing, wendde hij zich tot mijn zoon Lawrence en zei: „Wil je mij met de auto brengen tot waar de weg is oversroomd?” Aangezien ik die middag daar was geweest en het gevaar kende, zeide ik: „Ik geloof, da ik dat beter kan doen, als je morgen vroeg op wilt staan, dan kan ik op tijd terug zijn om de trein naar Salt Lake City te halen”.

De volgende morgen werden wij door allerlei dingen opgehouden en het was zeven uur voor wij de tocht naar de canyon begonnen. Mijn trein vertrok over een uur. Ik aarzelde een ogenblik, vrezende geen tijd te zullen hebben de ingang van de canyon te bereiken en om acht uur terug te zijn. Het was op dat ogenblik dat ik sterk de indruk kreeg „niet verder te gaan dan de brug en dan terug te keren”.

Wij sprongen in een kleine Ford, vlogen door regen en modder van de

21ste straat naar de weg, die naar de canyon voerde. Zonder dat ik iets over mijn indruk tegen Thomas had gezegd, zeide deze: „Ik geloof da je beter niet kunt proberen de brug over te rijden”.

Ondanks deze twee waarschuwingen, dacht ik, toen wij bij de brug naderden: „Ik kan nog best vijf minuten besteden en hem net zo ver brengen als ik gisteren de kinderen heb gebracht”. Ik zag de hoop stenen bij de brug en deze schenen juist zo intact als de dag tevoren. Dus zeide ik schertsend: „Ik ga de brug over, kun je zwemmen”? Meteen drukte ik op het gaspedaal en vloog over de brug. Plotseling hoorde ik Thomas roepen: „Oh, kijk uit! Daar hangt een touw”! De waker, die om zeven uur was vertrokken, had de ophaalkabel over de weg laten hangen en zijn opvolger was er nog niet. Ik greep naar de noodrem, maar te laat. De kabel versplinterde de voorruit, scheurde de kap open en sloeg mij tegen de kin, scheurde mijn lip, sloeg de tanden uit mijn onderkaak en brak mijn bovenkaak. Thomas bukte zich en bleef ongedeed, maar ik was gedeeltelijk buiten bewustzijn.

De motor van de auto was niet beschadigd. Thomas trok mij op zij, draaide de wagen om en reed huiswaarts. Juist toen wij de top van de heuvel naderden, hoorde ik hem zeggen: „Ik geloof dat ik je beter naar het hospitaal kan brengen”. Ik opende mijn ogen en zag bloed op mijn handen en een paar gebroken tanden. Ik zeide: „Neen, breng mij liever naar huis, er is iets gebeurd”.

Om negen uur ongeveer lag ik op de operatietafel, onder de handen van Dr. Joseph R. Morell en Dr. Robert S. Joyce. Zij brachten mijn bovenkaak op zijn plaats en naaiden mijn onderlip en gescheurde wang met veertien steken.

Een van de aanwezigen zeide: „Heel erg, hij zal voor zijn leven misvormd zijn”.

Ik was inderdaad onherkenbaar. Toen ik naar mijn kamer in het hospitaal werd teruggereden, merkte een van de verpleegsters troostend op: „Och, Broeder McKay, u kunt toch immers een baard gaan dragen”, waarmede zij wilde zeggen, dat ik op die wijze mijn littekens kon verbergen.

Het nieuws van het ongeluk verspreidde zich snel door de stad en om tien uur kwamen Bisschop A. E. Olsen, President Thomas B. Evans en Heber Scowcroft, drie goede vrienden van mij, binnen en zalfden mij. Toen Bisschop Olson de zalving bevestigde, zeide hij: „Wij zegenen u, zodat gij niet misvormd zult zijn en geen pijn zult lijden”.

Dat was op donderdagmorgen.

Vrijdagmorgen kwam een van mijn liefste vrienden, Peter G. Johnston, van Blackfoot, Idaho. Mijn gezicht was zo gezwollen en misvormd, dat hij mij niet herkende. Hij ging de open deur voorbij, denkende dat ik de verkeerde patiënt was. Toen hij later binnen kwam en kort daarop wegging, zeide hij: „Wel, de ogen zijn toch dezelfde”.

Zaterdagavond kwam Dr. William H. Petty binnen om te zien of de

tanden, die in de bovenkaak waren overgebleven, gespaard konden blijven. Hij zeide: „Ik veronderstel dat u veel pijn heeft”. Ik antwoordde: „Neen, ik heb in het geheel geen pijn”. Hij zeide: „Dat begrijp ik niet — ik zou zeggen, dat u toch neuralgische pijnen moet hebben”. Die avond begon ik mij af te vragen of mijn zenuwen al dan niet verdoofd waren. Terwijl ik sluimerde, viel mijn arm, die toevallig op mijn voorhoofd lag, omlaag en trof een van de hechtingen in mijn gezicht. Toen wist ik dat mijn zenuwen niet verdoofd waren, want ik voelde het contact van mijn hand en de hechtingen en dat deed hevige pijn.

Zondagmorgen kwam President Heber J. Grant van Salt Lake City. Hij was toen President van de Raad der Twaalven. De mededeling op de deur: „Geen bezoek” gelezende hebbende, kwam hij binnen en zeide: „David, niet spreken, ik wil je alleen een zegen geven”. Hij zeide onder andere: „Ik zegen u dat u vrij zult zijn van littekens”. Toen hij daarna zijn handen van mijn hoofd nam en mij aankeek, dacht hij (zoals hij mij later vertelde): „Grote goedheid, ik heb iets beloofd, dat niet kan worden vervuld”.

De volgende maandagmorgen verwijderden de dokoren de hechtingen uit mijn onderlip, de scheuren waren geheeld. Toen Dr. Joyce dinsdagmorgen kwam om de hechtingen in mijn gelaat te verwijderen, zeide hij: „Wel, mijnheer McKay, een rein leven heeft zijn eigen vergelding”! Woensdagmorgen ging ik naar huis terug.

De volgende oktober, zat ik, gedurende een banket, door de Algemene Autoriteiten in de daktuin van het Hotel Utah gegeven, aan een tafel dicht bij die, waar President Grant aanzat. Ik merkte op, dat hij met enige aandacht naar mij keek. Toen zeide hij: „David van waar ik zit, kan ik geen litteken op je gezicht zien”! Ik antwoordde: „Neen, President Grant, er zijn geen littekens — uw zegening werd volkomen vervuld”!

GEDACHTEN VAN ANDEREN

Wat de beeldhouwkunst voor het blok marmer is, is de educatie voor de menselijke ziel.

Zeg niet dat de wereld vuil is, omdat gij vergat uw brilleglazen schoon te maken.

Tobben maakt de smart van morgen niet minder, het ontnemt slechts de dag van heden zijn kracht.

A. J. Cronin.

DE TOESTAND IN DE

WERELD VAN HEDEN

Een dezer dagen werd een merkwaardig artikel in „Het Beste” van februari 1959 onder mijn aandacht gebracht. De inhoud er van geeft mij aanleiding een beschouwing in „De Ster” aan dat artikel te wijden. Het is getiteld:

„Komen er teveel mensen?” door Julian Huxley, vooraanstaand Brits bioloog en eerste directeur-generaal van de Unesco (United Nations Educational Scientific and Cultural Organisation).

Niet de eerste de beste dus.

In genoemd artikel staat onder meer het volgende:

„Dank zij de vooruitgang van medische wetenschap en gezondheidszorg is de gemiddelde levensduur van de mens, die op het hoogtepunt van de Romeinse beschaving slechts ongeveer dertig jaar was, thans in de technologisch hoog ontwikkelde landen van het Westen omtrent zeventig jaar. . .

„In landen, met een hoge graad van technologische ontwikkeling en een grote bevolkingsdichtheid, zoals Engeland, is het gebruik van grond voor voedselproductie dan wel voor doeleinden als huisvesting, wegen en vliegvelden, reeds een ernstig strijdpunt. . .

„Tot dusver is de geschiedenis van de mensheid in het algemeen een proces van vooruitgang geweest; steeds meer mensen genieten een hogere graad van behoeftebevrediging, geleidelijk is het peil van wat de mens bereikte gestegen. Maar als aanhanger van de geleidelijkheid neig ik tot de voorspelling dat een verdubbeling van het huidige aantal mensen deze stijgende lijn in zijn tegendeel zal doen verkeren. De mensheid zal minder goed gevoed en lichamelijk ontwikkeld zijn en beperkter mogelijkheden tot levensgeluk en behoeftebevrediging hebben. Van de somberste kant gezien zou de mens, als hij zich ongebreideld bleef vermenigvuldigen, de kanker van deze planeet kunnen worden. (Een kankergezwell is, tenslotte, een ziekelijke groei van cellen wier deling niet meer beheerst kan worden.”. . .)

„Thans is de onbelemmerde bevolkingsgroei doende een toestand te scheppen die men strikt genomen kankerachtig kan noemen. Grote gebieden die eens met wouden waren bedekt, bijvoorbeeld in China en het nabije Oosten, zijn ontbost, het klimaat is veranderd en de vruchtbare humus die onmisbaar is voor de teelt van voedingsgewassen, is door erosie geheel of gedeeltelijk verdwenen.”

Als enige juiste oplossing van het nijpende probleem noemt de schrijver de geboortebepierking.

„Als eenmaal het mensental op de een of andere manier wordt geregeld, kunnen wij een begin maken met de kwalitatieve verbetering van de mens.” . . .

„De mensheid moet nu voor zichzelf uitmaken wat het eigenlijke doel van het menselijk bestaan is. Is het stoffelijk welzijn in deze wereld? Is het verlossing in een wereld na de dood? Is het nationale macht? Is het gehoorzaamheid aan een of andere bovenpersoonlijke zedenleer? Is het kennis? Is het rijkdom?” . . .

De schrijver besluit zijn artikel met te betogen, dat de tijd dringt. De aarde wordt volgens hem reeds ergerlijk misbruikt door de twee-en-een halve miljard mensen die haar bevolken. Tenzij wij daar iets tegen doen, zal zij nog erger misbruikt worden door onze kleinkinderen, die vrij zeker vijf miljard zullen tellen. . .

Dat „iets” zou dus geboortebepierking moeten zijn.

Deze verhandeling is voor ons, Heiligen der Laatste Dagen, daarom zo belangwekkend, omdat èn de oorzaak, èn de genezing ons duidelijk voor ogen staan.

De oorzaak. Die is in een paar woorden aan te geven: Omdat de mens zijn God heeft verlaten. Hij is zijn eigen weg gegaan en heeft geen acht geslagen op Zijn wijze raadgevingen.

De toestand in de wereld van heden is inderdaad niet rooskleurig: enerzijds te dicht bevolkte gebieden, anderzijds reusachtige uitgestrektheden onbewoonde en onbewoonbare vlakten. Woestijnen, dorre steppen, ontoegankelijke ijswoestenijen. Die waren er evenwel niet toen God de aarde had geschapen. Wij lezen nl. in Genesis 1 : 31 : „. . . En God zag al wat Hij gemaakt had, en zie, het was zeer goed”. . . Alles was zeer goed; er waren dus geen woestijnen, geen steppen, geen ijswoestenijen. De aarde was in een paradijstoestand.

Nu weten wij allen, dat aan die gezegende toestand een einde kwam, toen Adam uit het paradijs werd verdreven. — „Het aardrijk zij om uwentwil vervloekt”. . . „ook zal het u doornen en distelen voortbrengen”. (Gen. 3 : 17, 18).

Maar het is Gods bedoeling nimmer geweest, dat uit deze vervloeking oorlogen, hongersnoden, ziekten, ongebreidelde zelfzucht, kortom toestanden zouden voortvloeien, gelijk wij die nu in de wereld kennen.

Immers: God zeide tot Adam: „het aardrijk zij vervloekt *om uwentwil!* Dus terwille van u, m.a.w. opdat die vervloeking u ten zegen zij. En dat werd ze. Het eerste mensenpaar zou nooit die verheven positie hebben bereikt, die zij bereikten, als zij in het paradijs waren gebleven. God strekte zijn vervloeking niet uit tot Adam en Eva, noch tot hun nakomelingen. Wanneer thans van vervloeking sprake is voor deze laatsten, dan hebben zij die zelf over zich gebracht.

De mens is een andere weg gegaan dan die, welke God hem had gewezen. En die weg werd reeds vanaf den beginne gevolgd.

„En Adam en Eva zegenden de naam van God, en zij maakten alle dingen aan hun zonen en dochteren bekend.

„En Satan kwam onder hen, zeggende: Ik ben ook een zoon van God, en hij gebood hen, zeggende: Geloof die dingen niet, en zij geloofden die niet en zij beminden Satan meer dan God.” (Mozes 1 : 12, 13).

Dat ook het aangezicht van moeder aarde daardoor veranderde, blijkt o.a. uit de woorden van Jesaja.

„Uw aardrijk is eene verwoesting, uwe steden zijn met vuur verbrand, uw land verteren de vreemden in uwe tegenwoordigheid, en eene verwoesting is er, als eene omkeering door de vreemden.”

Door de mond van deze Profect had God tevoren gezegd: „...Ik heb kinderen groot gemaakt en verhoogd, *maar zij hebben tegen mij overtreden*”... (Jes. 1 : 2, 7).

Verscheidene andere schriftuurplaatsen wijzen op de verandering, die de aarde onderging tengevolge van de overtredingen der mensen. Zie hierover bijvoorbeeld Matth. 23 : 37, 38, Jeremia 9 : 11: „En ik zal Jeruzalem stellen tot steenhopen, tot eene woning der draken, en de steden van Juda zal ik stellen tot een verwoesting zonder inwoner”...

„En dit ganse land zal worden tot eene verwoesting, tot eene ontzetting, en deze volken zullen den koning van Babel dienen zeventig jaren.” Uwe heilige steden zijn eene woestij geworden, Sion is een woestijn geworden, Jeruzalem eene verwoesting. (Jes. 64 : 10).

Doch niet alleen door rechtstreekse ongehoorzaamheid aan Gods geboden zijn eertijds vruchtbare streken in woestijnen veranderd en voor bewoning onbruikbaar geworden, dat is elders dan in Palestina door menselijke hebzucht teweeggebracht, zoals door de schrijver met betrekking tot China en het nabije Oosten reeds is opgemerkt Hij vermeldde alleen de oorzaak niet. Ook in de Verenigde Staten zijn grote gebieden door rooibouw onbewoonbaar geworden. Zandstormen zijn nu in de plaats gekomen van vruchtdragende gewassen. In het klein is het zelfde gebeurd met het eiland Curacao. Dat eiland was eenmaal dicht begroeid met kostbaar geboomte. Dat werd gekapt en niet vervangen. Nu is het een kale plek in de oceaan, waar het zelden meer regent en in de behoefte aan drinkwater door grote distilleerinstallaties moet worden voorzien. Dat wij nu met een probleem van overbevolking worstelen, is onze eigen schuld, omdat — ik herhaal — wij van de door God aangewezen weg zijn afgeweken en niet omdat er zo veel kinderen worden geboren.

De genezing. De oplossing van het probleem moeten en mogen wij niet zoeken in geboortebeperving. Indien dat middel wordt nagestreefd, alleen om het aantal mensen op peil te houden, is het een gruwel in Gods ogen. Aldus doende, zouden wij het ene kwaad met het andere

willen verhelpen. Er is een veel beter middel, het enige: De mens moet zijn eigen weg verlaten en de door God aangewezenen gaan volgen. Hij moet bereid zijn zijn hebzucht, zijn streven naar bevrediging van louter eigen belangen en belangetjes, individueel als nationaal en internationaal, te beteugelen. Bereid zijn ook de belangen van zijn medemens in het oog te houden bij zijn overwegingen.

„Gij zult liefhebben den Heere, uwen God, met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

„Dit is het eerste en het groote gebod.

„En het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uwen naaste liefhebben als uzelf.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten”. (Matth. 22 : 37-40).

Wat hebben de profeten gezegd? Waarover spraken zij? Over verwoesting (zie boven). Maar ook over herstelling (zie o.a. Jesaja 35, gehele hoofdstuk). Het laatste geschiedt door acht te slaan op Jezus' woorden, het eerste door ze te minachten. En zolang dat geschiedt, zo lang blijft het probleem onopgelost en wordt het hoe langer hoe nijpender.

„Zie de Hand des Heeren is niet verkort, dat zij niet zou kunnen verlossen, en zijn oor is niet zwaar geworden, dat het niet zou kunnen hooren; „Maar uwe ongerechtigheden maken een scheiding tussen ulieden en tussen uwen God, en uwe zonden verbergen het aangezicht van ulieden, dat Hij niet hoort”. (Jes. 59 : 1, 2).

Wij moeten onze ongerechtigheden verlaten. Daarin schuilt de juiste oplossing. Eenmaal zal de tijd komen, dat wij dat zullen inzien en in praktijk brengen. En als de tijd daar is, zullen tevens de woorden van Petrus in vervulling gaan, waar hij zegt, dat alle dingen weder zullen worden opgericht. (Hand. 3 : 21). *Alle* dingen. Dus niet alleen het zuivere Evangelie van Christus, maar ook de paradijstoestand van de aarde. (Zie het 10de Artikel der Geloofs).

Dan zal de mens de leeftijd van een boom bereiken en zonde zal niet meer zijn en al het geschapene van deze aarde zal wederom „zeer goed” zijn. De dorre plaatsen, de woestijnen en ijswoestenijen zullen verdwijnen en de wildernis zal bloeien als een roos en van overbevolking zal, ondanks de hoge ouderdom die de mens dan zal bereiken en ondanks het hoge geboortecijfer geen sprake zijn.

Dit alles zou reeds veel eerder zijn geschied, wanneer de mens in vorige tijdperken van het Evangelie zijn God getrouw was gebleven. Dan zou de vraag: „Komen er teveel mensen”? nimmer bij hem zijn opgekomen, want ieder zou zijn plaats en zijn vreugde hebben.

„De mens is, opdat hij vreugde hebbe”. (2 Nephi 2 : 25).

De toestand in de wereld van heden bewijst echter, dat de weg, door het overgrote deel van de mensheid gekozen, niet tot dat doel leidt.

A. D. J.

ZINGENDE MOEDERS HAAGSE GEMEENTE Z.H.V.

2de rij links
Zr P. van IJzeren
Organiste

Voorste rij:

Zr. J. Oskam
2de Raadg.
Haagse Gem.
Z.H.V.

Zr. J. Fiedlich
Haagse Distr.
Overzichster

Zr. Lucy G. Sperry
Pres. Zending
Z.H.V.

Zr. E. Gout
Presidente
Haagse Gem.
Z.H.V.

Zr. J. Verburg
1ste Raadg.
Haagse Gem.
Z.H.V.

Zr. J. van Ieunwen
Secretaris
Haagse Gem.
Z.H.V.

Zr. E. v. d. Put
Koorleidster
Haagse Z.H.V.

Genoemde namen zijn die van de ambtenarssen der Haagse Z.H.V.

Avonddienst 1 maart 1959: Z.H.V.

Zondag 1 maart... de eerste zondag in de maand... altijd een bijzondere gebeurtenis in het dagelijks leven van Heiligen der Laatste Dagen...

De kinderen noemen het „Vasten-zondag” met gemengde gevoelens, waaronder een zekere hongerige spijt misschien niet ontbreekt, dat zij zich tot een, al ware het gedeeltelijke, deelname aan de maandelijksse „ontberingen” hebben verplicht... (zijn wij anderen geheel vrij van gelijksoortige opwellingen...?)

De anderen zien deze zondag in het licht van de getuigenissen die zij zullen horen... en natuurlijk ook géven... zij zien bovendien uit naar de bijzondere avonddienst die er gehouden zal worden: de collectieve getuigenis van één van de organisaties van de Kerk.

Op deze zondag, 1 maart, waren wij, de zusters van de Z.H.V., aan de beurt om onze gezamenlijke getuigenis voor de Gemeente te brengen; om onze broeders, zusters en vrienden ons geloof, ons rotsvast vertrouwen en onze blijdschap in het herstelde Evangelie te verkondigen. Welk een heerlijke taak!

Dit was nu een waarlijk God-gegeven gelegenheid om de Here te belijden, te loven en te danken. Welk een blijde dag!

En omdat mensen die blij zijn dit eenmaal moeten uiten, en omdat een uiting van blijdschap nu eenmaal niet anders kan geschieden dan met behulp van muziek en gezang... daarom zongen wij!

De zingende moeders waren in volle getale aanwezig, een heel podium vol. Twee lange rijen opgewekte gezichten, allen fleurig en fris boven de smetteloos-witte blouses. Vooraan Zr. E. Gout, presidente van de Haagse Z.H.V.; en verder onder de gelederen Zr. J. Frölich, District Overzienster der Z.H.V., en de twee raadgeefsters van onze presidente, Zr. J. Verburg en Zr. J. Oskom. Als eregast op het podium, Zuster Lucy Sperry, presidente der Z.H.V. in de Nederlandse Zending.

Het is een echt vrouwelijke eigenschap om graag en ook goed te zingen (wij hebben tenminste nog nooit iets vernomen omtrent het bestaan van zingende vaders...) zodoende behoren nagenoeg alle Z.H.V. leden ook tot het koor van onze vrouwenorganisatie. En zodoende is het mogelijk dat het koor heel verdienstelijk zingt, ondanks de zeer korte repetitie-tijden, die bovendien in het volle Z.H.V. programma dikwijls wat in het gedrang raken.

Maar de koorleidster was toch wel wat bezorgd, want een koor laten

zingen ter ere van God. . . dat is geen kleinigheid. Dat moet met volle overgave en op z'n allerbest gebeuren! Stel dat er iets verkeerd ging. . . dan zou de boodschap die de Z.H.V. wilde brengen misschien niet goed doorkomen. . .

Maar er ging niets verkeerd. Het blijde programma, met de treffende toespraken der verschillende zusters en de korte, veelbetekenende inleidingen tot elk nieuw lied, verliep rustig en vlot. Zoveel eerlijke en eerbiedige toewijding kon ook niet tevergeefs zijn!

De zingende moeders zongen niet alleen met verenigde stemmen maar ook met hart en ziel, zodat kleine onvolmaaktheden wegvielen in de overheersende zangvreugde. Onze Vader in de Hemel werd geëerd met woord en zang en de heilzame kracht van Zijn mooiste gave aan de mensheid, — de muziek — werd opnieuw bewezen door de eenvoudige schoonheid van de geïnspireerde lofzangen van Zijn Kerk.

Deze heilzame kracht, de verzachtende en verheven invloed van gezang en muziek, was het onderwerp van de ontroerende toespraak waarmee Zuster Sperry de dienst besloot: Moge deze invloed zich sterk en overal laten voelen; moge het gezang der Heiligen steeds luider en verder door de wereld klinken! En moge de Z.H.V. met haar helder-zingende moeders steeds meer medewerken aan het verkondigen en uitbreiden van God's heilige Evangelie!

Liederen en liefde. . . kan er een mooiere combinatie bestaan?

Eleonora van de Put — Koorleidster.

★ ————— ★

DANKBETUIGING

Daar het niet mogelijk is U allen persoonlijk te bereiken, betuigen wij onze oprechte dank door middel van „De Ster”, aan de broeders en zusters zowel in Amerika als in Holland, voor de vele blijken van belangstelling, voor het medeleven, voor de mooie geschenken, maar bovenal voor de grote liefde betoond bij ons gouden huwelijksfeest. God zegene U, broeders en zusters voor deze mooie dag, die gij voor ons tot een onvergetelijke hebt gemaakt, is de wens en bede van Uw broeder en zuster in het Evangelie.

A. van Buuren en B. van Buuren-Terlouw.

★ ————— ★

De geschiedenis van de

GOUDEN PLATEN

Vele mensen die zeggen diep respect te hebben voor het Mormonisme, maar niet tot de Kerk toetreden, geven als reden op, dat zij het denkbeeld van Joseph Smith als een moderne profeet van God niet kunnen aanvaarden.

Doch de kern van hun argument is de weigering hunnerzijds om wat zij noemen de gouden-platen-geschiedenis aan te nemen.

Zij kunnen er niet toe komen te geloven dat een boek vol schriftuur uit de aarde kan komen op de wijze zoals Joseph Smith zeide dat het Boek van Mormon is gekomen en zij kunnen niet begrijpen hoe dat boek op gouden platen was gegraveerd om het tegen bederf te bewaren.

Vele critici hebben beweerd dat het in oude tijden niet de gewoonte was om kronieken op metaal te graveren, maar dat op papyrus of op tafeltjes van gebakken klei werd geschreven.

De onlangs plaats gehad hebbende ontdekking van de rollen bij de Dode Zee heeft de belangstelling van de gehele wereld gaande gemaakt. Maar een van de feiten betreffende deze rollen, dat gemakkelijk door velen, die er over gelezen hebben, over het hoofd wordt gezien, is dat een deel van deze rollen op metaal was gegraveerd.

Dit gaf velen een schok, die tegen onze „gouden-platen-geschiedenis” hebben betoogd, doch de feiten zijn onweerlegbaar. Een deel van de Dode Zee rollen was op metaal gegraveerd.

Doch dat is niet alles. Archaeologen hebben langer dan een halve eeuw aan deze materie gewerkt en tot nu toe zijn 62 verschillende ontdekkingen gedaan, waarbij metalen platen van onderscheidene soort werden opgegraven, die alle belangrijke verslagen bevatten. Sommige waren in boekvorm, andere waren enkele platen. Sommige zijn groot, andere klein. Maar ze zijn er, ze zijn gevonden. Ze zijn voor het grootste gedeelte vertaald en in musea ten toongesteld. Sommige werden in het nabije Oosten gevonden, andere werden in de Verenigde Staten ontdekt, zeer tot verbazing van de Boek van Mormon critici.

Een van de interessantste dezer ontdekkingen is die van de Kronieken van Darius, de vroegere koning der Perzen. Deze platen dateren van 518-515 v. C. en werden te Persepolis, Iran, gevonden. Deze platen waren ongeveer 33 cm. in het vierkant en zeer dun. Sommige van deze platen waren van goud, sommige van zilver en in drie talen beschreven: Perzisch, Elamitisch en Babylonisch. In

1933 werden zij ontdekt.

Zeer belanwekkend was het feit, dat zij in een stenen doos lagen, waardoor zij al die jaren tegen berderf waren gevrijwaard. Archeologen achtten deze ontdekking bijna even belangrijk als die van de Steen van Rosetta. Een andere doos met oude platen, die door oudheidkundigen werd ontdekt, werd onder het paleis van de Chaldeese koning Sargon gevonden. Zij waren van goud, zilver, brons, lood en tin.

In zijn „Annalen” herhaalt Sargon, koning van Assyrië van 722-705 v. C. steeds, dat hij zijn verslagen op platen van goud, zilver, brons en lood, bijhield.

Vele andere gevallen kunnen nog worden genoemd. Zoals gezegd, zijn in de laatste jaren 62 afzonderlijke ontdekkingen van die soort gedaan. En wat betekent dat? Dat het een feit is, dat oude kronieken op metalen platen werden vastgelegd, die vervaardigd waren in de periode dat ook onze Boek van Mormon platen werden

gemaakt en dat niemand nu nog enig excuus heeft voor het verwerpen van het Boek van Mormon op grond van de „gouden platen geschiedenis”.

Deze platen, door de archacologen gevonden, zijn in musea in verschillende delen van de wereld ten toongesteld. Zij zijn gefotografeerd, evenals de stenen dozen waarin sommige werden gevonden. De foto's kunnen door iedereen worden bekeken.

Het is opmerkelijk, dat God te rechter tijd bewijzen geeft, die zijn werk bevestigen, doch gewoonlijk na een tijd, waarin het geloof wordt beproefd.

Jaren lang moest de mensheid op geloof aannemen en op geloof alleen, dat oude kronieken op metalen platen werden geschreven en dat tegen de ontkenningen van wetenschapsmensen in. Doch daarna, evenals op ander terrein, kwam „nieuwe kennis”, die de geleerden van gedachten deed veranderen en die bestigde wat tot dusver alleen op geloof werd aanvaard.

GEDACHTEN VAN ANDEREN

De bitterheid van goedkope kwaliteit blijft lang nadat de zoetheid van de goedkope prijs is vergeten.

Ge kunt niet verhinderen, dat de vogels van de smart over uw hoofd vliegen, maar ge kunt wel voorkomen, dat zij nesten in uw haren bouwen.

Chinese gezegden.

EEN WONDERBAAR WERK EN EEN WONDER

(vervolg van februari-nummer)

Iets meer over tiende

Toen schrijver dezes enige jaren geleden in het zendingsveld werkzaam was, woonde hij in één der grote steden van de Verenigde Staten een vergadering bij, waarin een reizend prediker, die met dit doel van stad tot stad reisde, de wet van tiende aan deze vergaderden voorlegde als een middel om hun gemeente van een schuldenlast te bevrijden. Hij gebruikte dit derde hoofdstuk van Maleachi als zijn tekst, en zette voor de mensen uiteen, dat tiende de wet des Heren was om Zijn volk te zegenen. Hij verzekerde hun, dat zij hun gemeente schuldenvrij konden maken, indien zij slechts tien maanden lang hun tiende wilden afdragen, en dat de Here hen zou zegenen, zoals Hij beloofd had. Na de vergadering had de schrijver het voorrecht aan deze geestelijke voorgesteld te worden, en hij nam de gelegenheid te baat te zeggen, dat de geestelijke dicht bij de waarheid kwam en dat de Heiligen der Laatste Dagen gedurende meer dan honderd jaar het beginsel van tiende met goed gevolg hadden toegepast, maar dat er in zijn toespraak één ding was, wat de schrijver niet kon begrijpen — namelijk, indien de tiende het plan des Heren was om Zijn volk te zegenen, waarom vroeg hij de mensen dan niet om hun ganse leven tiende te betalen; want indien het goed zou zijn om tien maanden lang de zegeningen des Heren te ontvangen, zou het veel beter zijn wanneer de mensen zich hun ganse leven over de zegeningen des Heren konden verheugen. Hierop antwoordde de geestelijke: „Zover kunnen wij nog niet gaan; wij doen heel goed als wij hen er toe kunnen brengen tien maanden lang hun tiende af te dragen.”

In „*Our Sunday Visitor*” van 1 januari 1939 verscheen op bladzijde 14 onder het opschrift „De Mormonen” het volgende artikel:

„De wijze van de Almachtige God — de wijze van de tiende — legt de mensen automatisch de verplichting op naar verhouding bij te dragen. Dit stelsel van tiende wordt nog steeds in enige niet-Katholieke godsdienstige groepen gebruikt, en is het beste bekend onder de Mormonen. De leden van de Mormoonse Kerk kunnen niet aan de tempeldiensten deelnemen, tenzij zij 'tienders' zijn. Niet alleen moeten zij een tiende deel van hun salaris geven, maar ook van hun inkomen van beleggingen, en als een rijk lid van de Mormoonse Kerk eigendommen zou verkopen, die \$ 100.000 waard zijn, zou hij hiervan \$ 10.000 aan zijn Kerk moeten geven.

De Mormoonse Kerk kent geen financiële moeilijkheden. In feite weigeren in Utah de Mormonen hulp in enige vorm van de regering van de Verenigde Staten aan te nemen. Hun Kerk droeg zorg voor de leden in geval van werkloosheid, omdat de bijdragen van de werkenden en het inkomen van beleggingen in staat waren voor de werklozen te zorgen.”

Hoewel de bovenstaande aanhaling ietwat onjuist is, omdat de leden van de Kerk niet bijdragen „moeten geven” aan hun Kerk — tiende is immers een vrijwillige offerande — en wanneer een lid eigendommen verkoopt, wordt van hem alleen verwacht, dat hij tiende betaalt van zijn winst en niet van het totale bedrag van de verkoop, geeft het artikel toch aan, dat de Katholieke Kerk erkent, dat de Mormoonse Kerk „de wijze van de Almachtige God — de wijze van de tiende” navolgt, en nu kunnen wij heel logisch de vraag stellen: „Waarom hebben andere kerken dan niet de ‘wijze van de Almachtige God’ gevolgd?”

En verder, de wijze van God is beter dan de wijze van mensen, en wij hebben geen kennis van de bijzonderheden en de toepassing van deze waarheid verkregen door het lezen van de Heilige Schriften, maar door middel van de openbaringen van de Here, gegeven bij monde van Zijn profeet van deze bedeling.

Zegeningen van het betalen van tiende

Laten wij nogmaals naar het derde hoofdstuk van Maleachi verwijzen. Hoewel de Here de nakomelingen van Jakob uitnodigt om tot Hem terug te keren door hun tienden en offers aan Hem te geven, en Hij hun de verzekering geeft, dat Hij bij hun getrouwheid de vens- ters des hemels zal openen en voor hen zegeningen uitgieten, zodat er geen plaats zal zijn om ze te bergen, is het redelijk om aan te nemen dat indien de Here een ieder bij gehoorzaamheid terstond zou belonen en bij ongehoorzaamheid onmiddellijk bestraffen, allen Zijn geboden zouden onderhouden, indien het alleen maar was in de hoop een beloning te bemachtigen of uit vrees voor straf. De Here wist, dat een dergelijke situatie kon ontstaan, en daarom stond Hij toe dat Maleachi in deze woorden hiertegen zou waarschuwen:

„Vermetel zijn uw woorden over Mij, zegt de Here. En dan zegt gij: Wat hebben wij dan onder elkander over U gesproken?

Gij zegt: Nutteloos is het God te dienen; wat gewin geeft het, dat wij Zijn geboden onderhouden en dat wij in rouw gaan voor het aangezicht van de Here der heirscharen?

En nu, wij prijzen de overmoedigen gelukkig; niet alleen worden zij gebouwd, terwijl zij goddeloosheid bedrijven, maar ook verzoeken zij God, en ontkomen. Dan spreken zij, die de Here vrezen, onder elkander, ieder tot zijn naaste: De Here bemerkte het toch en hoorde het en er werd een gedenkboek voor Zijn aangezicht geschreven, ten goede van hen, die de Heer vrezen en Zijn naam in ere houden.

Zij zullen Mij ten eigendom zijn, zegt de Here der heirscharen, op de dag, die Ik bereiden zal. En Ik zal hen sparen, zoals iemand zijn zoon spaart, die hem dient.

Dan zult gij tot inkeer komen en het onderscheid zien tussen de rechtvaardige en de goddeloze; tussen wie God dient en wie Hem niet dient.” (Maleachi 3 : 13-18.)

Aldus wijzen zij er in hun woorden op, dat de onrechtvaardigen of de overmoedigen gelukkig waren, en mogelijk meer vreugde kenden dan zij, die de Here ijverig dienden (en wij veronderstellen, dat Maleachi nog steeds spreekt over het betalen van tiende, daar dit ganse hoofdstuk handelt over dit onderwerp en het belangrijke er van.)

Het schijnt daarom het uiteindelijke verlangen van de Here te zijn, dat niemand zich verontrust over de disputen van het ogenblik, maar dat hun namen door hun getrouwheid opgetekend worden in Zijn gedenkboek, opdat zij de Zijnen zullen zijn wanneer Hij komt. Hun wordt de verzekering gegeven, dat zij dan tot inkeer zullen komen en het onderscheid zien „tussen wie God dient en wie Hem niet dient.”

Het is onze overtuiging, dat hij, die de uitnodiging des Heren om tot Hem terug te keren aanneemt, geen grotere opoffering maakt in het betalen van zijn tiende dan de landbouwer als hij het zaad over de akker zaait. Voor beide dingen is geloof nodig, en beide dingen geven hun beloning.

TIENDE.

't Is niet van mij, 'k besteed het niet
En geef niet weg, dat geeft verdriet.

't Is des Heren, 't is des Heren,
Een tiend' van mijn gewin.

Aan Hem dit tiende deel betaald!
Voor 't godd'lijk werk, als Hij bepaalt.

't Is des Heren, 't is des Heren,
Een tiend' van mijn gewin.

Hij geeft mij alles, vraagt Zijn part,
Beproeft de trouw van 't mens'lijk hart.

't Is des Heren, 't is des Heren,
Een tiend' van mijn gewin.

Zijn part komt eerst, het beste deel
Van alle tien, van 't gans geheel.

't Is des Heren, 't is des Heren,
Een tiend' van mijn gewin.

Naar het Engels van
George H. Brimhall.

HOOFDSTUK 27

„ZO ZULT GIJ HEN DAN AAN HUN VRUCHTEN KENNEN”

Onze beweringen, dat wij een bezoek gehad hebben van de Vader en de Zoon, en van andere hemelse wezens, die alle dingen kwamen herstellen, het heilige priesterschap inbegrepen, en die ons een betere levensbeschouwing en een beter begrip van de Schriften geven, zou van weinig belang en resultaat zijn indien de vruchten, die door de Kerk worden voortgebracht, niet getuigden van de waarheid van deze beweringen. Jezus heeft gezegd:

„Maar wacht u van de valse profeten, welke in schaapsklederen tot u komen, maar van binnen zijn zij grijpende wolven.

Aan hun vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook een druif van doornen, of vijgen van distelen?

Alzo een iedere goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten.

Een goede boom kan geen kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen.

Een iedere boom, die geen goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.

Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen.” (Matth. 7 : 15-20.)

Iedere Kerk en ieder volk moet gewillig zijn zich aan deze beproeving te onderwerpen.

Idealen en doelen van de Kerk

Enige verheven idealen en doelen van de Kerk worden in de volgende aanhalingen vermeld:

„..... de mensen zijn, opdat zij vreugde mogen hebben.” (II Nephi 2 : 25.)

„De heerlijkheid Gods is intelligentie.” (L. & V. 93 : 36.)

„Zoals God is kan de mens worden.” (Eliza R. Snow, *„Biography and Family Record of Lorenzo Snow,”* blz. 46.)

„Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijzen.

En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn.” (L. & V. 130 : 18-19.)

„Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden.” (L. & V. 131 : 6.)

„En omdat niet allen geloof hebben, moet gij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.” (L. & V. 88 : 118.)

Dergelijke goddelijke vermaningen werden tot leiding en inspiratie van de Kerk gegeven, en daarom konden wij van de Kerk ook verwachten, dat ze veel zou bereiken door het stichten van scholen en het tot ontwikkeling brengen van het onderwijs in het algemeen.

De plaats van het onderwijs in de Kerk

Dr. John A. Widtsoe en Ouderling Richard L. Evans hebben o.a. het volgende geschreven over de leringen en prestaties van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen:

„Binnen een jaar na het organiseren van de Kerk werden in 1831 regelingen getroffen voor scholen, leerkrachten en schoolboeken. Kort daarop werd in 1833 een school voor volwassen mannen gesticht, de School der Profeten genoemd. Dit was een voorloper van de huidige stroming voor onderricht aan volwassenen in de ganse wereld. Toen in 1842 de vluchtelingen uit Missouri de stad Nauvoo opbouwden, werd een universiteit gesticht.

Toen de Heiligen uit Nauvoo werden verdreven, werden gedurende de trek naar het westen lessen gegeven in de zich verplaatsende kampen van de pioniers. Enkele weken nadat de Heiligen de Zoutmeervallei bereikt hadden, werd een begin gemaakt met schoolonderricht in blokhutten, die door woestijnindistels omgeven werden. Eén der eerste stappen van de wetgeving na behandelingen voor de aanleg van wegen in de wildernis, was het verlenen van rechten aan een universiteit in 1850, de eerste ten westen van de Missouri rivier.

Sedert dat jaar hebben de mensen steeds naar een verstandelijke ontwikkeling gestreefd op het gebied van alle kunsten en wetenschappen, en dit ondanks het feit, dat zij hard moesten zwoegen om voor de beschaafde mens een bestaan mogelijk te maken in de dorre en ongestuvrijde woestijn.

Ondanks de er aan verbonden financiële lasten hebben de Heiligen der Laatste Dagen nimmer vergeten, dat onderwijs voor de mens noodzakelijk en waardevol is.

Welke gevolgen zien wij nu van dit streven van meer dan een eeuw om het onderwijs op alle mogelijke manieren te bevorderen?

Analfabeten werden zeer zelden onder de Heiligen der Laatste Dagen aangetroffen. De zevende volkstelling van de Verenigde Staten werd in 1850 gehouden. Het gemiddelde percentage analfabeten in de Verenigde Staten was toen 4,92 %, maar in Utah was het 0,25 %, het laagste van alle staten en gebiedsdelen, die vermeld werden.

Een met zorg ingesteld onderzoek van het jaar 1923 in de ringen van Zion gaf aan, dat ongeveer 97 % van het ledental der Kerk kon lezen en schrijven. Van iedere 1000 Heiligen der Laatste Dagen bezochten ongeveer zestig het uitgebreid onderwijs — meer dan driemaal het gemiddelde van de Verenigde Staten uit die tijd — en ongeveer negen per duizend bezochten een college of universiteit — bijna tweemaal het gemiddelde voor de Verenigde Staten —

Het onderzoek wees verder ook uit, dat een naar verhouding groot aantal leden der Kerk een doctorstitel of andere academische graad behaald had, ja, meer dan enige andere groep van een soortgelijk aantal in Amerika of de ganse wereld

Verhoudingsgewijs heeft Utah meer studenten, die afstuderen aan colleges en universiteiten dan enige andere Amerikaanse staat." (Dr. John A. Widtsoe en Richard L. Evans, „The Educational Level of the Latter-day Saints," gepubliceerd in „The Improvement Era" van juli 1947, blz. 444-445.)

Vervolgens verwezen Dr. Widtsoe en Richard L. Evans naar een boek, getiteld „Education — America's Magic" van Dr. Raymond M. Hughes, president emeritus van de staatsuniversiteit van Iowa, en William H. Lancelot, professor voor hoger onderricht aan de staatsuniversiteit van Iowa, waarin zij spraken over de „positie, die

iedere staat inneemt op het gebied van het onderwijs in Amerika.” Volgens een maatstaf, die door hen in dit onderzoek werd aangewend om de relatieve positie van de staten te bepalen, had Utah „verreweg de eerste plaats onder alle staten.”

In het bovengenoemde artikel werd als volgt verwezen naar de studie van Dr. Edward L. Thorndike over mensen uit wetenschappelijke kringen:

„Dr. Thorndike, professor emeritus van de Columbia Universiteit, ondernam het om de oorsprong te bepalen van vooraanstaande Amerikanen, vooral op het gebied van de wetenschap. Dit onderzoek werd ingesteld op verzoek van de Carnegie Instelling ter bevordering van het hoger onderwijs. Hij wendde zich tot de drie Amerikaanse standaardwerken op dit gebied, namelijk „Who's Who in America,” „Leaders in Education” en „American Men of Science.” Allen, die men waardig bevonden had om in deze boeken op te nemen, werden naar hun geboorteplaats ingedeeld. Vervolgens werd het aantal vooraanstaande mannen voor iedere staat van de Unie beschouwd naar de bevolking van hun eigen staat.

Wat vooraanstaande mannen in algemene zin aangaat *stond Utah vooraan met een marge van ongeveer 20 % over de volgende staat, Massachusetts.* En wat het aantal vooraanstaande mannen van de wetenschap betrof *was Utah eveneens de eerste staat met een marge van ongeveer 30 % over de volgende staat, Colorado.”* (Uit „The Improvement Era” van juli 1947, blz. 446.)

Het artikel van Dr. Widtsoe en Ouderling Evans ging op de volgende wijze verder:

„Studenten van de Heiligen der Laatste Dagen beschouwen hun studies als een onderdeel van hun doelbewuste voorbereiding voor een eeuwig leven en eeuwige vreugde.

Met deze gedachte voor ogen heeft de Kerk immer godsdienst naast het algemeen onderwijs beschikbaar gesteld. De ontwikkeling van de ganse mens is het doel van de Heiligen der Laatste Dagen. In scholen, die door fondsen van de Kerk bekostigd worden, is godsdienstondericht steeds een onderdeel van het leerplan geweest. Toen het onderwijs later door de staat overgenomen werd, heeft de Kerk seminariën en instituten voor godsdienstondericht opgericht, door kerkelijke fondsen gefinancierd, welke klassen zodanig worden gehouden, dat leerlingen van het uitgebreid en hoger onderwijs deze kunnen bijwonen. Bovendien bezit de Kerk de Brigham Young Universiteit en Ricks Junior College, in welke instellingen godsdienst een belangrijk onderdeel van het leerplan vormt. Aan het einde van de eerste eeuw sedert de pioniers het op zich genomen hebben om de uitgebreide woestijngebieden van het westen van Amerika tot hun woonplaats te maken, bieden de Heiligen der Laatste Dagen op het gebied van het onderricht een fenomenaal beeld, dat nergens in enige Amerikaanse staat of in de wereld geëvenaard wordt.” (Uit „The Improvement Era” van juli 1947, blz. 447.)

Statistieken over volksgezondheid, etc.

„Betrouwbare statistieken van recente datum wijzen op een opmerkelijk verschil in sterfte tengevolge van de voornaamste doodsoorzaken onder de Heiligen der Laatste Dagen, in de Verenigde Staten en een gemiddelde van zes landen, namelijk Duitsland, Frankrijk, Nederland, Zweden en Groot-Britannië en de Verenigde Staten.....

Sterfte per 100.000 blanke inwoners aan de volgende ziekten:

Doodsoorzaak	Zes natïen (1936)	V.S. (1944)	H.d.L.D. (1946)
Tuberculose	79,5	33,7	5,5
Kanker	137,5	138,9	60,0
Ziekten van het zenuwstelsel	117,6	103,7	58,5
Ziekten van de bloedsomloop	224,0	348,7	171,6
Ziekten van de ademhalingsorganen	118,8	56,3	48,5
Ziekten van de stofwisselingsorganen	63,7	51,3	26,5
Nierziekten	56,9	76,3	24,9
Zuigelingensterfte (eerste jaar per 1000 levend geboren)	51,6	39,8	11,7
Kraamvrouwensterfte (per 1000 levend ge- borenen)	4,5	2,0	

Een verdere aanduiding van de gezondheid van een volk vinden wij in het geboortecijfer. De Heiligen der Laatste Dagen hebben steeds een geboortecijfer van meer dan dertig per duizend gehad.

In vijf en twintig leidende natïen der aarde was in 1927-1928 het geboortecijfer 22 per duizend inwoners, of ongeveer twee derde van het geboortecijfer van de Heiligen der Laatste Dagen.

Statistieken voor 1946 geven aan, dat het geboortecijfer voor de Heiligen der Laatste Dagen 33,8 per duizend bedroeg, vergeleken met 20,0 voor de Verenigde Staten voor 1945 (het laatste cijfer dat verkrijgbaar was), dus meer dan de helft hoger. (21,4 voor Nederland in 1955 — Vert.)

Het geboorte-overschot onder de Heiligen der Laatste Dagen voor 1946 was bijna 28 per 1000, en tien per duizend voor de Verenigde Staten en zeven voor de zes voornoemde landen, ofwel drie en vier maal zo hoog respectievelijk. (13,8 voor Nederland in 1955 — Vert.)

Een hoge zedelijke standaard is ook een aanduiding van een gezond volk. Het percentage huwelijken voor de Kerk is hoog en het percentage echtscheidingen laag, vergeleken met de Verenigde Staten en andere beschaaft landen van de wereld. De laatste cijfers geven voor huwelijken 21,9 per duizend, echtscheidingen 2,02 per duizend voor leden der Kerk, en 12,26 voor huwelijken en 3,59 voor echtscheidingen in de Verenigde Staten. (8,3 voor huwelijken per duizend in Nederland in 1955 — Vert.)

Geboortecijfers voor onechte kinderen in Utah en Idaho, staten met een hoog percentage Heiligen der Laatste Dagen onder de bevolking, zijn het laagste in de Verenigde Staten, respectievelijk 10,4 en 10,8 voor duizend geboorten. Dit cijfer voor de Verenigde Staten is 40,4 per duizend. Het laatste cijfer dat verkrijgbaar was voor het gemiddelde van 22 beschaaft natïen der wereld is 74 per duizend geboorten. Deze cijfers geven ons aanvullende bewijzen van de hoge zedelijke standaard onder ons volk.

Krankzinnigheid is laag onder de Heiligen der Laatste Dagen — ongeveer de helft van het gemiddelde van de mensen uit hun omgeving." (Verl F. Scott, secretaris van het kerkelijk comité voor algemene informatie en statistieken, gepubliceerd in „The Improvement Era" van juli 1947, blz. 426-427.)

Heiligen der Laatste Dagen als kolonisten en leiders van natïen

Dr. Thomas Nixon Carver, professor in staathuishoudkunde aan de Harvard Universiteit, schreef over de Mormonen als kolonisten en stichters van natïen in een artikel, „Een positieve godsdienst", dat in „The Westerner" van april 1930 gepubliceerd werd:

„Staathuishoudkunde is de wetenschap van staatsmansbeleid genoemd. En staatsmansbeleid is de kunst om natiën te leiden. Een goede wijze om deze kunst te bestuderen is om die in het klein waar te nemen in de eerste Amerikaanse kolonies aan de Atlantische kust, en in de *Mormoonse nederzettingen in Utah*.

Reeds lang heb ik grote belangstelling gekoesterd voor het Mormoonse bestuursbeleid. Dit is één der interessantste en opbouwendste proefnemingen in de wereld. Het werpt veel licht op de kunst van het opbouwen van natiën. Daarom biedt het ons ook een proefstation voor de studie van de wetenschap van het staatsmansbeleid.

Plutarchus vertelt ons, dat Themistokles eens schertsend geplaagd werd in een aangenaam bijeenzijn, omdat hij geen muziekinstrument kon bespelen. Hij antwoordde, dat hoewel hij geen viool kon spelen, hij van een kleine stad een grote en belangrijke stad kon maken. De Mormoonse leiders konden het nog beter. Zij hadden zelfs geen kleine stad om te beginnen. *Zij begonnen met niets en stichtten een grote en verheven staat. Zij vonden een woestijn en lieten die bloeien en bloesemen als een roos.*

Dergelijke dingen kunnen slechts op één wijze tot stand gebracht worden, namelijk door het aanwenden van menselijke krachten op een oordeelkundige wijze. Het oordeelkundig aanwenden van menselijke krachten is daarom de sleutel voor de ganse kunst van het opbouwen van natiën. Slechts door een oordeelkundig gebruik te maken van menselijke krachten kunnen grote hoeveelheden materiaal verplaatst worden, rivieren afgedamd, kanalen gegraven, steden gebouwd, de bevolking gevoed en kan er energie overblijven voor kunsten en genoegens van het leven.

De Mormonen konden zelfs niet beginnen met een groot aantal goed onderichte of bedreven vaklieden. In het algemeen moesten zij beginnen met gewone en alledaagse mensen. Deze waren afkomstig uit afgelegen oorden, de prairies en bergstreken van Amerika. Ook kwamen zij uit het buitenland, van boerderijen, uit koolmijnen en fabrieken. Ofschoon zij noeste, harde werkers waren, kunnen wij hen toch niet in het bijzonder begaafd of ontwikkeld noemen.

De Mormoonse Kerk moest haar eigen volk ontwikkelen. Niet alleen begonnen zij met woestijnland, waarheen zij alles moesten aanvoeren, water inbegrepen, maar bovendien moesten zij met betrekkelijk onontwikkelde mensen beginnen. Deze dubbele taak om mensen en land te ontwikkelen kon nimmer volbracht worden dan alleen door een oordeelkundig gebruik te maken van de menselijke krachten, die beschikbaar waren, en door die tot het uiterste te benutten. *De resultaten waren een wonder op het gebied van staatsmansbeleid.*

Men kan een oordeelkundig gebruik maken van menselijke krachten door in de eerste plaats goede, persoonlijke gewoonten onder de mensen in de hand te werken. 'Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgeen geen brood is,' vroegen de Schriften. Zij, die hun goederen door een losbandig leven verkwisten, verkwisten meer dan welstand. Zij verkwisten hun eigen vitale energie, hun menselijke krachten.

Nimmer heb ik betere en heilzamer persoonlijke gewoonten gevonden dan onder de Mormonen. Nimmer heb ik omgegaan met mensen, die minder tekenen van losbandigheid vertoonden. Nimmer heb ik groepen mensen bestudeerd, die er beter gevoed en gezonder uitzagen. Nimmer heb ik mensen gekend, die meer zorg droegen voor het onderricht van hun kinderen. Dit geeft ons een aanwijzing waarom de Mormonen als kolonisten en leiders van mensen zoveel succes geooft hebben.

Ook wordt een oordeelkundig gebruik van menselijke krachten gemaakt doordat men verborgen talenten naar voren brengt en die de kans biedt zich te ontwikkelen. Ieder sluimerend talent, dat niet benut wordt, is een verlies, hetgeen

des te meer betreurd wordt omdat de wereld immer behoefte heeft aan talent. *Ieder stelsel voor toezicht of onderricht waardoor een latent genie wordt ontdekt en tot ontwikkeling gebracht, is een belangrijke factor in het opbouwen van groepen mensen. Het ontdekken van een verborgen genie is beter dan het ontdekken van een verborgen goudmijn.*

Ik heb een aantal verhalen gehoord en gelezen, die aangeven dat de leiders van het Mormonisme een bijna bovennatuurlijke macht bezaten om verborgen talenten te vinden. In iedere grote groep mensen bestaan onverwachte bekwaamheden. Indien die echter niet ontdekt of ontwikkeld worden, is dat een verkwesting van een hoogst waardevolle soort menselijke krachten. De macht om bedrevenheid, talenten en genius er voor te behoeden verloren te gaan is dicht bij goddelijke wijsheid dan iets anders, dat wij op deze aarde tegenkomen. Onverschillig of deze macht ontleend wordt aan een verheven organisatie of aan een verheven persoonlijk inzicht, het blijft even waardevol. De Mormoonse Kerk schijnt deze macht of dit vermogen in hoge mate bezeten te hebben.

Menselijke krachten worden ook doelmatig aangewend door op harmonieuze wijze samen te werken. Telkens wanneer twee of meer mensen met tegenstrijdige doeleinden te werk gaan, waarbij de een de ander tracht te dwarsbomen, worden menselijke krachten verkwist. Een waar staatsmansbeleid zal er op gericht zijn om die vorm van verkwesting te voorkomen. Het kan dan een bittere noodzakelijkheid van hun omstandigheden geweest zijn waardoor de Mormonen gedwongen werden samen te werken of anders om te komen. Of misschien was het de band, die gesmeed werd door hun gemeenschappelijke godsdienst, of anders een verheven intelligentie of inzicht. Wat ook de oorzaak geweest is, het resultaat was goed."

(Wordt vervolgd)

*Heer, mijn hert is boos en schuldig,
maar Gij zijt barmhartig
en duizend malen meer verduuldig
als dat ik boosaardig ben.
Geef mij dan, o Heer, ik vrage 't,
geef mij hulp en sta mij bij;
'k heb gezondigd, ik beklage 't,
help mij God!
Vergeef het mij!*

Guido Gezelle.

DE VRAAG *van de maand*

door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

Worden de kinderen in zonde geboren?

VRAAG: *In een gesprek met iemand van een ander geloof zeide deze dat een kind in zonde wordt geboren. Dat zelfs het verwekken van een kind in een wettig huwelijk zonde is. Natuurlijk heeft men mij anders geleerd en ik bracht onze leerstelling betreffende de oorspronkelijke zonde van Adam en Eva te berde en verklaarde toen: „Voor zo ver ik weet, is er niet één schriftuurplaats in de Bijbel die zegt dat een kind, in een wettig huwelijk geboren, in zonde wordt geboren, hetgeen het kind schuldig zou maken aan zonde. Mijn opponent verwees mij naar Psalm 51 : 7, waar staat: „Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen.”*

Ik heb de Schriften bestudeerd en veel andere literatuur gelezen, die mijn getuigenis betreffende de oorspronkelijke zonde hebben versterkt, maar de woorden van David in deze passage kan ik niet verklaren. Verscheidene niet-leden wachten op mijn bewijs dat ik gelijk heb. Ik heb hen tevreden gesteld voor zo ver het de erfzonde betreft. Zij wijzen ook op het feit, dat het een Joods geloof was dat de vrouw na de geboorte van een kind een reinigingsperiode moest doormaken en als het toch geen zonde is, waarom was deze reinigigen dan nodig?”

ANTWOORD: Wat David ook gezegd moge hebben: hij was niet in zonde geboren. De eerste verzen van deze psalm geven het juiste licht, waarin de aangehaalde woorden van David moeten worden gezien:

„Wees mij genadig, o God! naar uwe goedertierenheid, delg mijne overtredingen uit, naar de grootheid uwer barmhartigheden.

„Wasch mij wel van mijne ongerechtigheid, en reinig mij van mijne zonde.

„Want ik ken mijne overtredingen, en mijne zonde is steeds voor mij. „Tegen U, U alleen heb ik gezondigd, en gedaan, dat kwaad is in Uwe oogen; opdat Gij rechtvaardig zijt in uw spreken en rein zijt in uw richten.

„Zie, ik ben in ongerechtigheid geboren, en in zonde heeft mij mijne moeder ontvangen”.

In zijn smart om wat hij had gedaan, kan hij zijn zonde in hevigheid hebben gevoeld en aldus uiting aan zijn gevoelens hebben gegeven, doch dat maakt de verklaring niet waar als zouden zijn ouders schuldig zijn aan zonde en hij daar deel aan zou hebben door zijn geboorte. Wij moeten hierbij ook in het oog houden, dat David alleen voor zichzelf sprak en dat zijn woorden niet van algemene toepassing moeten worden geacht. Kleine kinderen worden niet in zonde geboren, wanneer hun ouders wettig gehuwd zijn. Het eerste gebod dat aan Adam en Eva werd gegeven was dat hij en Eva zich moesten vermengvuldigen en de aarde vervullen. Na de zondvloed werd dit gebod herhaald en werd het aan Noach en zijn nakomelingen opgelegd. Te zeggen dat kinderen, uit een wettig huwelijk geboren, in deze wereld komen door een zondige daad, is het onze Eeuwige Vader schuldig verklaren aan het gebieden dat een zonde zal worden bedreven, Hem aldus deelhebber aan de zonde makend. Wij lezen dat onze Eeuwige Vader rechtvaardig is; Hij kan niet liegen, en dat zijn woorden waar en getrouw zijn. Het zou dus voor onze Vader in

strijd zijn met alles wat Hij heeft geopenbaard, indien Hij zijn kinderen zou gebieden zonde te begaan door het brengen van kinderen in de wereld en het is juist te zeggen dat geen enkele schriftuur dit ondersteunt.

Het is een valse leerstelling, die in de wereld overheerst, dat kinderen van de erfzonde gereinigd moeten worden. Zij, die zulk een leer verkondigen, begrijpen de ware betekenis van het Offer van Jezus Christus niet. Adam en Eva brachten de dood in de wereld door van de verboden vrucht te nemen; deze handeling bracht hun de dood en hun nakomelingen erfden die, zodat wij allen te eniger tijd moeten sterven. De zending van Jezus Christus was de mensheid het leven terug te geven, de geest met het lichaam te doen verenigen, aldus voor de overtreding van Adam verzoening doende. Hij kwam en delgde deze schuld en door zijn Offer aan het kruis heeft hij ons allen van de dood verlost en ons de opstanding gegeven. De nakomelingen van Adam zijn op geen enkele wijze aan de erfzonde onderworpen en er wordt van hen geen enkele handeling vereist om van zulk een zonde gereinigd te worden.

De Here heeft ons zeer positief laten weten, dat kleine kinderen voor geen enkele zonde strafbaar zijn. Zelfs al zouden de ouders schuldig zijn, dan nog rust geen enkele zonde op de ziel van het kind. Het is een eeuwige wet dat men gestraft zal worden voor eigen zonden en nie voor de overtredingen van anderen, ook al zijn

die anderen de ouders van het kind. Toen kleine kinderen voor de Here werden gebracht om gezegend te worden, trachtten de discipelen dat te verhinderen, maar de Here wees hen terecht, zeggende:

„Laat af van de kinderken, en verhindert hen niet tot Mij te komen; want derzulken is het koninkrijk der hemelen”. (Matth. 19 : 14).

En verder:

„Voorwaar zeg Ik u, indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderken, zoo zult gij in het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.

„Zoo wie dan zichzelf zal vernederen gelijk dit kindeken, deze is de meeste in het Koninkrijk der hemelen”.

„En zoo wie zoodanig een kindeken ontvangt in Mijnen Naam, die ontvangt Mij”.

„Maar zoo wie een van deze kleinen, die in Mij gelooven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijnen hals gehangen en dat hij verzonken ware in de diepte der zee.”

Deze passages uit Mattheus tonen zeer nadrukkelijk aan, dat kleine kinderen niet zondig zijn. De Here maakte dat zeer duidelijk in een openbaring aan de Kerk, de 6de mei 1833 in Kirtland, Ohio, gegeven.

Deze luidt als volgt:

„Iedere geest des mensen was in den beginne onschuldig; en de mens, door God van de val verlost, werd in zijn kinderlijke staat, opnieuw onschuldig voor God”. (L. & V. 93 : 38).

Voorts zegt de Here:

„Kleine kinderen kunnen zich niet bekeren, daarom is het vreselijke goddeloosheid om de reine barmhartigheden van God jegens hen te verloochenen; want zij zijn allen levend in Hem wegens zijn barmhartigheid.

„En hij, die zegt, dat kleine kinderen de doop behoeven, verloochent de barmhartigheden van Christus, en acht zijn verzoening en de kracht van zijn verlossing waardeeloos.

„Wee dezulken, want zij zijn in gevaar van dood, hel en oneindige foltering. Ik zeg dit vrijmoedig; God heeft het mij geboden. Luister naar deze woorden, en let op, want anders getuigen ze tegen u voor de rechterstoel van Christus.” (Moroni 8 : 19-21).

Met betrekking tot de gewoonte in Israëel dat moeders na de geboorte van kinderen zich reinigden en duiven offerden, moeten wij bedenken, dat dit volgens de wet was, die aan Mozes werd gegeven. Het was een gebruik van sanitaire aard en geen reiniging van de moeder omdat er een zonde was bedreven.

Hier zij tevens de aandacht gevestigd op het feit dat dit gebruik in overeenstemming was met vele andere ceremonies, die tot de Mozaïsche wet behoorden en in de boeken Exodus en Leviticus staan vermeld.

Deze gebruiken, zoals de „reiniging” van een moeder, bestonden niet voor de tijd van Mozes en eindigden toen Christus de wet vervuld had.

Ons werd in deze tijd nimmer ge-

boden ze weer in praktijk te brengen.

„Doch zie, Ik zeg u, dat kleine kinderen vanaf de grondlegging der wereld door mijn Enig Geborene zijn verlost.

„Daarom kunnen zij niet zondigen, want aan Satan is geen macht gegeven kleine kinderen te verleiden, totdat zij beginnen verantwoordelijk voor mij te worden.” (L. & V. 29 : 46-47).

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

INGEZEGEND:

Geen.

GEDOOPT:

v. d. Wouwer, Albertus Jr.; 12 februari 1959 te Haarlem.
van Diermen, Anna Steijn; 19 februari 1959 te Groningen.
Gall, Maria Janetje 21 februari 1959 te Den Haag.
van Zwet, Barendina; 21 februari 1959 te Den Haag.
Jongejan, Alida Agatha; 21 februari 1959 te Den Haag.
Gluhoff, Maria Catharina; 21 februari 1959 te Den Haag.
Walangtitang, Wilhelmina; 21 februari 1959 te Den Haag.
Maaskamp, Jeffrey; 22 februari 1959 te Amersfoort.
De Visser, Frans; 22 februari 1959 te Amersfoort.
De Visser, Ilse; 22 februari 1959 te Amersfoort.
Verbiest, Elizebeth Maria; 22 februari 1959 te Eindhoven.
Mulder, Martina Jacoba; 22 februari 1959 te Utrecht.
Mulder, Lammehinus A.; 22 februari 1959 te Utrecht.
Mulder, Krijntje Lidia; 22 februari 1959 te Utrecht.
Van der Pas, Steven; 22 februari 1959 te Utrecht.
Van der Pas, Arendje; 22 februari 1959 te Utrecht.
Heimensen, Wilhelmina; 22 februari 1959 te Utrecht.

GEORDEND:

van IJzeren, Willem Gabriel Theodoor; 8 februari 1959 te Den Haag, als Ouderling.
van Basten, Robert; 8 februari 1959 te Den Haag, als Ouderling.
Hartong, Jan Jacob; 22 februari 1959 te Utrecht, als Priester.
Brouwer, Louis Antony Johan; 22 februari 1959 te Utrecht, als Priester.

OVERLEDEN:

Leijenaar, Johannes, 30 januari 1959 te Leeuwarden.
Verschoor, Annigje van Gorp; 3 februari 1959 te Vlaardingens.
Hoogwerf, Dina Cornelia A. Hooft; 20 februari 1959 te Vlaardingens.

OVERGEPLAATST:

Andrus, Charles R.; van Enschede naar Hoofdkantoor Den Haag, als reizende Elder.
Springer, Raymond G; van Hoofdkantoor Den Haag naar Amsterdam als Districts President.
Warner, Keith C.; van Den Helder naar Amsterdam.
Van der Heide, Ralph P.; van Rotterdam Noord naar Amsterdam.
Winkel, Thomas R.; van Amsterdam naar Den Helder als Gemeente President.

„De Ster”

Van Vleet, Harold G.; van Gent naar Den Helder.
Cooley, Barney Llewellyn; van Antwerpen naar Gent.
Workman, Verle Artel; van Groningen naar Ede.
Soper, Donald Allen; van Den Haag naar Enschede als Gemeente President.
De Haan, C. Greg; van Rotterdam Noord naar Den Haag.
De Hart, Guy K.; van Antwerpen naar Zendingsschool als Leraar.
De Hart, Dennis A.; van Zendingsschool naar Den Haag.
Thompson, David Rulon; van Ede naar Den Haag.
Bush, Robert Leon; van Zendingsschool naar Katwijk.
Brewster, Hoyt William; van Amsterdam naar Apeldoorn.
Clark, James Robert; van Den Haag naar Groningen.
Kramer, Frederik H.; van Rotterdam Noord naar Groningen.
van Katwijk, John Harvey; van Den Haag naar Rotterdam Noord.
Leydsman, John N.; van Groningen naar Rotterdam Noord.
Odle, Dion Lee; van Apeldoorn naar Rotterdam Noord.
Eckersell, William Blair; van Zendingsschool naar Rotterdam Noord.
Goble, Dahl C.; van Den Helder naar Utrecht.
Johnson, Alvin D.; van Amsterdam naar Utrecht.
Heining, Edgar Donald; van Rotterdam Noord naar Antwerpen.

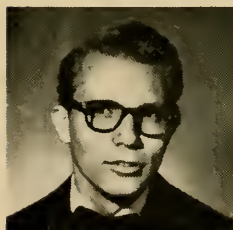
VERTROKKEN:

Dirkmaat, Peter en Catharina;
aangekomen 4 februari 1957.
Vertrokken 24 februari 1959.
Werkzaam geweest: Den Helder als G.P.
Leeuwarden als G.P. Rotterdam Zuid als
Raadgever.

AANGEKOMEN:

Eckersell, William B.; van Idaho Falls, Idaho.
De Hart, Dennis A.; van Payson, Utah.
Bush, Robert L.; van Santa Anna, California.
Linneman, Wilhelmina A.; van Midvale, Utah.

William B. Eckersell

Dennis A. De Hart

Wilhelmina A. Linneman

Robert L. Bush

PAASFEEST en KERSTFEEST

viert U beide even innig?

Niet lang geleden las ik ergens in het Engels een vraag, die hierop neerkomt: Waarom is er elk jaar zo'n uitbundige feestviering ter ere van Kerstmis, en is de feestvreugde ter ere van Pasen daarentegen zo schaars?

Het is niet mijn plan aan dit vraagstuk een diepgaande studie te wijden, maar 'k wil hier volstaan met het uit één enkel oogpunt te beschouwen. Het lijkt mij toe, dat de geboorte van het Kindje zich gemakkelijker leent tot vreugdebetoon dan de lichamelijke verrijzenis van de Godmens. Het is mogelijk, dat het gemakkelijker is voor veler geloof een baby „voor ogen” te hebben dan een Opgestaan Wezen. En is niet het „beeld” van de Verrezen Godmens met de jaren erg vervaagd, terwijl daarentegen het „schilderij” van de Geboorte in de Stal op allerlei wijzen levendig gehouden is?

Wie meeleeft met zijn tijd kan niet helpen op te merken, dat zelfs in zogenaamde Christelijke sferen de Christus niet veel besproken wordt. En in Christelijke regeringskringen? Mij komt in gedachten een treffend voorval, dat plaats greep in Edinburg, Schotland, in de winter van 1909, een halve eeuw geleden. Niemand minder dan de minister-president van Britannia hield daar een toespraak in de Universiteit. Zijn onderwerp was: „De Morele Waarden die de natiën binden.” Op interessante wijze besprak hij de fundamentele banden, die de verschillende volken der wereld bijeenhouden: algemene kennis,” „algemene handelsbelangen,” „diplomatieke gedachtenwisseling” en „de menselijke vriendschapsbanden.” Het was een meesterlijke rede, die met daverend applaus werd begroet.

Toen de voorzitter opstond en op 't punt was zijn waardering te beuigen en die van het gehoor, kwam een Japanees student, die voor 'n diploma studeerde, zich over het balkon buigen en zei: „Maar, mr. Balfour, waar plaatst U Jezus Christus?”

De heer Robin E. Spear, wien Professor Lang dit voorval mededeelde, schrijft, dat men 'n speld had kunnen horen vallen in de zaal. Allen voelden tegelijkertijd hoe welverdiend die terechtwijzing was. De allereerste staatsman van het grootste Christenrijk ter wereld had gesproken over de verschillende banden, die het mensdom dienen te verenigen en had de meest fundamentele en de noodzakelijkste band ongenoemd gelaten. En iedereen voelde tevens het dramatische element van het ogenblik: de pijnlijke herinnering aan des sprekers vergeet-

achtigheid kwam van een student uit Japan: een afgelegen niet-Christelijk land!

„Waar plaatst U Jezus Christus?”

Zonder Jezus van Nazareth, de Gekruiste, de uit het graf Verrezenen kan de wereld niet blijven staan.

Heden ten dage, méér dan óóit, dient de Kerk van Jezus Christus de waarheid te verkondigen, dat het Kindje van Bethlehem, de Mens van Galilea, de Verrezen Christus wáárlijk en ondubbelzinnig is de Weg, de Waarheid en het Leven; dat Hij inderdáád is de Verlosser van het mensdom.

En, zo vraag ik, volgt hieruit niet, dat Pasen minstens evengrote feestviering verdient als Kerstmis?

Salt Lake City, Utah

Frank I. Kooyman.

Voorjaars-Conferenties

De Conferenties voor de komende lente zullen op de volgende data worden gehouden:

Amsterdam		12 april
Arnhem		19 april
Den Haag		26 april
Groningen		10 mei
Utrecht		24 mei
Antwerpen		31 mei
Rotterdam		14 juni

Onmiddellijk na de ochtenddienst zullen speciale vergaderingen voor de Priesterschapsdragers en de leden van de Z.H.V. worden gehouden.